

Ontmoetingsdag Stichting Vertellen ism de Vertelacademie

Goedgemutst stap ik om 9.00 uur in de auto om de rit vanuit Uden naar Utrecht te maken.

Zijlstra op de cd speler:

“samen in zee, samen in zee, samen in zee waar het altijd waait”

Zo rij ik Utrecht binnen. Op zoek naar een parkeergarage. Gevonden. Nu zoeken naar de Bouwstraat.

Dwalen door een leuke wijk van Utrecht. Gevonden. Ik mag voor niks naar binnen. Nog niet zo lang

lid van de Stichting en dan krijg je een vrijkaart voor een ontmoetingsdag. Altijd leuk. Binnen in de

kantine zie ik nauwelijks bekende gezichten. Wel veel middelbare leeftijd. O jee, denk ik even.

Meestal ben ik me niet bewust van mijn eigen 52^e levensjaar.

Om half elf neem ik plaats in het kleine, knusse theatertje. Notitieblok op schoot. Ik bekijk het

programma:

- welkom en mededelingen
- openbare regieronde
- pauze
- presentatie afstudeerprojecten van de Leerroute Vertellen met en voor kinderen
- pauze
- presentatie van een afstudeersolo van de Leerroute Vertellen voor een groot publiek.

De dag wordt geopend door mensen van de Stichting Vertellen. Eerst is daar de felicitatie richting de Vertelacademie. Deze bestaat vijf jaar. Dan volgen er enkele mededelingen.

Na de mededelingen volgt er een welkom van Ailun Elzenga van de Vertelacademie. Zij vertelt het verhaal van de vos en de raaf. Haar versie van het verhaal eindigt met de goede gezindheid van de

raaf. Die het blokje kaas laat vallen voor de vos en onder zijn vleugels een ander blokje kaas

tevoorschijn haalt en dit op eet. De raaf voelt zich er goed bij. Motto: er is niks mooiers dan delen.

Dat wordt er de hele dag gedaan. Er worden verhalen, spelen, kennis en projecten gedeeld.

Op uitnodiging van Ailun doen we allen mee met een warming-up. We beelden handelingen uit, we maken onze stem los. Degene die zich opgegeven hebben voor de regie ronde zijn tegelijkertijd warm gelopen en kunnen beginnen.

Er hebben zich vier mensen aangemeld om hier aan mee te doen. Van te voren hebben de docenten Pauline Seebregts en Raymond ten Boesterd kort te horen gekregen wat de vertelfragmenten zijn. De werkvraag van de vertellers krijgen ze ter plekke te horen.

Hermine van Helden mag als eerste beginnen. Zij is nog niet tevreden over haar kijkrichting. Zij ziet dingen die het publiek niet ziet, maar waarvan ze heel graag zou willen dat het publiek ze ook ziet.

Hermine vertelt het verhaal van Nicolas Vidal. Hij ligt op het dak van een gebouw, kijkt naar beneden naar een plein en hij verwacht elk moment de rechter met zijn nieuwe bruid.

Paulien stelt concrete vragen. Hoe hoog is het gebouw waar op hij ligt. Hoe hoog is de kerk waar hij naar kijkt. Waar is precies het huis van de rechter. Ze vraagt haar zich voor te stellen dat ze als het personage op het dak ligt en echt naar beneden te kijken. Ze oefenen samen in kijkrichting en als publiek merk je dat hoe duidelijker plaatsen geduid worden, hoe beter je het zelf ook voor je kunt zien. Dat duiden kan eenvoudig, alleen kijken is genoeg. “Dat je als personage op een dak mag liggen en dingen voor je mag zien, daar doe je het toch voor!”

Na Hermine staat Marin Millenaar op het podium. Marin vertelt een verhaal van het broertje van Anansi, Anansu. Marin heeft zelf eens meegemaakt dat hij tijdens een vertelling het gevoel kreeg dat de verteller het verhaal aan hem, maar dan ook aan hem alleen vertelde. Hij was verbaasd dat na de voorstelling iedereen dit gevoel had. Als verteller zou hij dat ook graag willen. Dat het publiek het gevoel krijgt door hem persoonlijk gezien te worden.

Om in de breedte te leren kijken krijgt hij van Raymond een oefening die verteller Walter Roozendaal beschrijft in het Handboek podiumpresentatie (zie www.muzemuzette.com).

Linkerhand een tandenborstel, rechterhand tandpasta. Recht voor je uit kijken. Tandpasta op de tandenborstel doen. Daarna langzaam handen uit elkaar. Totdat je met beiden armen gestrekt staat. Voor je uit blijven kijken en proberen beide handen te blijven waarnemen. Iedere dag oefenen. Je zult zien dat je breder zult leren kijken, dus je ziet meer publiek. Voor boswandelaars onder u, u zult meer bomen zien.

Marin kreeg als begin oefening mee om eerst eens de tijd te nemen om het publiek echt te zien. Echt te kijken voordat je begint met vertellen. Toen hij vervolgens voor de tweede keer vertelde zat er meer emotie in het verhaal en zag ik zijn ogen. Ik kreeg het gevoel dat hij mij ook zag.

Na Marin is Janneke Tanja aan de beurt. Janneke vertelt een verhaal over een vrouw die herinneringen ophaalt aan haar overleden man. Haar vraag is hoe ze de overgangen tussen herinnering en realiteit vorm kan geven. Er wordt veel gedanst in haar verhaal. Hoe ver kun je daar eigenlijk in gaan?

Paulien geeft aan dat overgangen gemaakt kunnen worden door fysiek een andere plek in de ruimte in te nemen of door de stem een andere klankkleur te geven, bv een lagere toon.

In het verhaal van Janneke praat ze tegen haar overleden man die in de kist ligt. Ze geeft de kist een duidelijk plek en loopt er bij weg wanneer ze een herinnering vertelt. Verrassend hoe sterk dit werkt. Hoe ver ze kan gaan met het dansen, daar zijn we nog steeds benieuwd naar.

Tot slot vertelt Tom Rebel. Tom vertelt het sprookje van Doorn Roosje maar dan op z'n Indisch. Hij vraagt zich af of het wel goed zit met zijn timing in combinatie met de emotie. Wordt de emotie wel goed gecommuniceerd met het publiek. Tom begint te vertellen en het duurt niet lang of bijna iedereen in de zaal schiet in de lach om zijn humoristische weergave van Doornroosje. Hij krijgt als voornaamste aanwijzing om dichterbij het publiek te komen staan. Doordat hij fysiek dichterbij staat, kan hij ook meer contact maken en ontstaat er een wisselwerking tussen hem en het publiek. Volgens mij zat het wel goed met zijn timing.

Ik geniet van al deze verschillende mensen die hun verhaal met ons willen delen. Iedereen vertelt op zijn/haar eigen wijze. Een ieder kan met eenvoudige, krachtige en deskundige aanwijzingen beter tot zijn/haar recht komen.

Na de pauze aandacht voor Frank Belt, Petra van Dam en Reinou Vogel die afgestudeerd zijn aan de Leerroute Vertellen met en voor kinderen. Reinou doet met een PowerPoint presentatie uitgebreid verslag van haar afstudeer project. Ik ben onder de indruk van de gedegen manier waarop het in elkaar zit. Ze heeft de scholen echt iets bijzonders te bieden. Frank en Petra doen nog een oefening met ons waarbij de stelling "kinderen kun je niet leren om beeldend te vertellen" centraal staat. Op de nieuwe website van de Vertelacademie staan vanaf 5 juni 2012 alle projecten van zowel Frank,

Petra als Reinou beschreven. Zeer de moeite waard om dat te gaan bekijken. www.vertelacademie.nl
Klik in het menu op '**Projecten.**'

Ook over de beide mensen die afgestudeerd zijn aan de Leerroute Vertellen voor groot publiek, Giny Drent en Brenda Alink, is er informatie te vinden.

Giny vertelt aan de hand van een kort verhaaltje dat je voordat je kunt afstuderen je door een grote berg rijstebrij heen moet eten. Maar eenmaal er door, wacht je een Luilekkerland, vol heerlijkheden! De dag werd afgesloten met een gedeelte uit de vertelvoorstelling van Brenda Alink, "Door liefde verbannen." Karel de Grote heeft zijn dochter verbannen wegens een verboden liefde. Brenda, in haar rol als kamenierster, probeert door het vertellen van drie middeleeuwse legendes over schijnbaar noodlottige liefdes, hem over te halen zijn dochter weer in de armen te sluiten. Zal het haar lukken? Wanneer u kunt, ga het zien.

Weer naar huis. Wat een leuke dag! Dwalen door de Utrechtse wijk. Ik vind de parkeergarage. Zijlstra in de cd speler:

"neem de tijd, geef de tijd, geef elkaar de ruimte"

Zes uur goedgezumt weer thuis, in Uden.

Peterine Kooijmans

Leerroute Vertellen voor groot publiek

www.peterinekooijmans.nl

Stichting Vertellen: www.stichtingvertellen.nl

Vertelacademie: www.vertelacademie.nl